

(The City In the Sea)

Lám! A Halál épített trónt
Furcsa városban csalárdot,
Távol lenn ködös nyugaton,
Ahol rossz, jószág és legrosszabb vigalom
Lett örök sírhalom.
Sok szentély, paloták és tornyok
(Öreg nem ingó minaretek!)
Miénkhez sehogy sem hasonlók.
S mert nem lengik körbe szelek,
Nyugodt ég alatt fekszenek
Mélabúsan komor vizek.

Éjidőn szent ég sugara
Sohasem száll e városra;
De rémes tengerből a fény
Zubog kis tornyok tetején –
Csillog fönt messzi csúcsokon –
Fönt- díszter, bástya, kupola;
Fönt- templom s Babilon fala;
Fönt- elhagyott lugas árnyán
Vésett – kővirág, borostyán;
Fönt- sok és sok szentély csodás
Koszorús frízén dísz-fonás:
Lila szőlős és ibolyás.
És a nyugalmas ég alatt
Hevernek mélabús tavak.
Összefolyt bástyák és árnyak,
Úgy tűnik, a léghen szállnak,
S ott hol a város tornya áll
Lenéz gigászként a Halál.

Ott nyitott- templomok, sírok
Tátognak lent és fényhabok;
De nem hever ott gazdagon
Gyémántból bálványszem halom
Nem kacag sok ékszeres halott
Kiket az ágyba víz csábított;
Sajnos, nem göndör és habos!

Csak végig vad tükörlapos –
Nem beszél ott felpuffadt szél
A messzi boldog vizeknél –
Nem zihál ott vihar habot,
Mert a tenger irtón nyugodt.

De lám, a szélben kavargás!
Hullámokon futó mozgás!
Ha a tornyot eltaszítja,
Lassú ár a mélybe húzza –
S ha a csúcsok elgyérülnek
Üres égre fátylak ülnek.
A hullám is tűz vörös már –
Órák lelke gyengén zihál –
S nem a földi nyögés alatt
Süllyednek el városfalak,
Pokol kelt fel ezer trónról,
És tettének hódol.

Fordította: Németh Dezső, 2013